

Hồi 240

Vấn thiên vô ngữ

Lưu Dụ nhẹ xô cửa, hình bóng thon thả đẹp đẽ phía sau lưng Vương Đạm Chân xuất hiện trước mắt.

Mái tóc đen mượt nhẹ buông trên đôi vai, hết sức phù hợp với tấm áo choàng vai mỏng mảnh và chiếc váy dài chấm gót.

Lưu Dụ lập tức biết rằng bản thân sẽ vĩnh viễn không quên hình ảnh kỳ diệu này. Từ một thành kiến thâm căn cố đế gã tự cho rằng mình xuất thân hèn mọn, thực sự chưa bao giờ vọng tưởng có thể cưới đệ nhất mỹ nữ của cao môn đại tộc về làm vợ, gã và Vương Đạm Chân hai người tựa như sống trong những thế giới hoàn toàn khác nhau.

Nàng là vậy, cao sang không thể với tới. Đáng tiếc thân phận cao quý không mang lại khoái lạc cho nàng, vì vậy nàng phải vứt bỏ thân phận, vứt bỏ cả thế giới đó của nàng, để sau đó sẽ có được một thế giới hoàn toàn mới.

Khi gã mở cửa khoang thuyền, giống như mở ra con đường bí ẩn thông với thế giới của nàng, đưa nàng rời khỏi thế giới đó, cảm giác thật là thần diệu. Vào thời khắc đó, Lưu Dụ biết mình đã hoàn toàn chìm ngập vào mối tình cháy bỏng với Vương Đạm Chân, ngoài ra tất cả đều không quan trọng.

Vương Đạm Chân đang lặng lẽ nhìn lên bầu trời sao, không phát hiện phía sau có thêm một người.

Thân thuyền khẽ rung, cuối cùng đã đến lúc khởi hành.

Lưu Dụ bước tới, khẽ hô: “Đạm Chân, Lưu Dụ tới rồi!”.

Thân hình Vương Đạm Chân run bắn lên như một con chim nhỏ kinh hoàng xoay mình lại, cả khuôn mặt đầm đìa nước mắt, thì ra nàng đang lặng lẽ rơi lệ. Lúc này cái miệng nhỏ mở ra, nhưng không kêu thành tiếng, thần sắc tỏ ra khó thể tin.

Lưu Dụ thấy nàng khóc lóc sầu thảm như vậy lòng trào dâng niềm thương xót, đầu còn khống chế nổi, bất kể cái gì cách trở giai tầng xã hội, thân phận địa vị đều không còn tồn tại, nhào tới như chớp.

Vương Đạm Chân dùng toàn thân khí lực bổ nhào vào lòng Lưu Dụ, ôm riết lấy gã.

Lưu Dụ cảm giác thấy da thịt nàng đang run rẩy trong lòng, hé miệng tìm vành môi thơm hôn ngấu nghiến.

Vương Đạm Chân đáp ứng nồng nhiệt, tựa hồ muốn phát tiết bao nhiêu đau khổ oán hận bằng một nụ hôn.

Lưu Dụ bình tâm lại, rời khỏi đôi môi nàng, đắm đuối nhìn đôi mắt mỹ lệ khép hờ, thần thái cực kỳ quyến rũ của nàng nói: “Đau khổ qua rồi, lần này ta đưa nàng đi, chúng ta tới Biên Hoang Tập! Chúng ta sẽ vĩnh viễn không xa nhau nữa!”.

Vương Đạm Chân mặt hoa tái nhợt, tựa như đang trong giấc mộng đẹp giật mình tỉnh dậy, lắc đầu: “Không!”.

Lưu Dụ kinh hoảng hỏi: “Cái gì? Thời gian rất gấp, chúng ta phải đi ngay!”.

Vương Đạm Chân mở to đôi mắt đắm lệ, buồn bã nói: “Quá muộn rồi!”.

Lưu Dụ hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, đầu óc bấn loạn nói: “Vì sao mà muộn?”.

Vương Đạm Chân không kềm nổi hai hàng lệ rơi lã chã, dùng hết sức ghì chặt Lưu Dụ, trái tim như vỡ ra từng mảnh, nói: “Hoàng thượng băng hà, nếu muội không gả cho Hoàn gia, Tư mã Đạo Tử sẽ tru diệt cả gia tộc nhà muội. Dụ lang a! Đạm Chân không còn cách nào khác! Chàng đi đi!”.

Lưu Dụ như bị sét đánh, toàn thân run bắn lên, không tin là Vương Đạm Chân lại nói ra điều này, ngây người nhìn nàng.

Sự thật tàn khốc không thể tin nổi.

Vương Đạm Chân rời khỏi lòng Lưu Dụ, đôi bàn tay ngọc yếu ớt đặt lên ngực gã, nước mắt rùng rùng nói: “Muội muốn huynh nhớ, dù thân thể muội ở đâu, xa huynh bao nhiêu, nhưng trong lòng muội chỉ có một mình Dụ lang. Đi mau đi, tiểu Linh sắp quay lại rồi!”.

Lưu Dụ phát giác toàn thân mình run lấy bầy, không ngăn nổi nước mắt tràn bờ mi, không nói ra lời.

Vương Đạm Chân lại nhào vào lòng Lưu Dụ, hai tay ôm cổ gã, mặt hoa thắm đậm nói: “Mỗi ngày muội đều mong Dụ lang tới đưa đi, nhưng ai ngờ sự tình phát triển thành ra thế này? Đạm Chân bây giờ tuyệt đối không thể bỏ mặc gia tộc cao chạy xa bay, trở thành tội nhân của gia tộc, cũng không nỡ nhìn cha đơn độc tác chiến. Hãy quên Đạm Chân đi, coi như chưa từng quen biết muội”.

Lưu Dụ đầu óc trống rỗng, toàn thân bẽ bồng không còn chút sức lực nào, trái tim đau như bị dao cắt.

Mọi chuyện đều kết liễu rồi, không có nàng, dù có đoạt được cả thiên hạ thì cũng làm gì?

Nàng đang ở đây bằng xương bằng thịt trong lòng gã, không thể tưởng tượng gã lại mất nàng, vậy mà đó lại là sự thực tàn khốc không thể thay đổi.

Bất chợt cửa phòng mở ra, Yến Phi tiến vào lẹ như chớp lướt qua bên hai người, nắm lấy cánh tay Lưu Dụ, nói với Vương Đạm Chân: “Đây là cơ hội cuối cùng”.

Vương Đạm Chân đẩy Lưu Dụ ra, ánh mắt kiên định nói dứt khoát: “Mang chàng đi đi! Giúp muội chiếu cố chàng!”.

Lưu Dụ vẫn đau đớn ngẩn ngơ nhìn Vương Đạm Chân, đôi môi run rẩy.

Vương Đạm Chân đặt tay lên mặt gã, lòng đau như dao cắt nói: “Đạm Chân chỉ biết than mình mệnh bạc, đành chờ kiếp sau cùng Dụ lang nói lại tiền duyên”.

Lại quay sang Yến Phi nói: “Mang chàng đi!”.

Có người dừng bước trước cửa phòng.

Yến Phi không do dự nữa, xốc Lưu Dụ lao qua song cửa xuống dòng nước lạnh lẽo.

o0o

Nhìn theo chiếc quan thuyền mang Vương Đạm Chân đi xa gần nửa canh giờ, Yến Phi vẫn cùng Lưu Dụ ngơ ngác bên bờ sông, không tìm được lời nào khả dĩ an ủi gã.

Lưu Dụ mắt mở trừng trừng nhìn sang bờ bên kia, ánh mắt thất thần, Yến Phi khẳng định gã nhìn mà không thấy, đầu óc Lưu Dụ tựa như trống rỗng, chỉ còn lại thân xác không hồn.

Mắt mắt này thật quả bất ngờ, lại quá vô tình và tàn nhẫn.

Yến Phi khi đó đã có ý định cứ mang Vương Đạm Chân đi, chàng không thể nhìn Lưu Dụ mất Vương Đạm Chân, trơ mắt nhìn người con gái đẹp dễ thiên lương này rơi vào tay một kẻ lòng lang dạ sói như Hoàn Huyền. Nhưng chàng phải tôn trọng quyết định của nàng, càng kính phục ý nguyện hy sinh bản thân vì gia tộc của nàng.

Việc xảy ra ngay trước mắt, vậy mà bọn họ lại không biết phải làm gì.

Chàng rất hiểu tâm tình Lưu Dụ, vì chính chàng đã trải qua đau khổ như vậy. Tao ngộ của Lưu Dụ còn thảm hơn chàng, vì rằng mọi chuyện đã trở thành một bi kịch không thể cứu vãn, trở thành nỗi ân hận suốt đời.

Lưu Dụ thở hắt ra, tuy rằng nét mặt vẫn trở lạnh, nhưng ít nhất ánh mắt cũng đã hồi phục đôi chút sinh khí, buồn rầu nói: “Ta không sao đâu!”.

Yến Phi vẫn không biết phải đáp lại thế nào.

Lưu Dụ nhìn Yến Phi, nói: “Thật ta không sao mà!”.

Yến Phi thà thấy gã gào khóc một hồi còn hơn cứ như thế miễn cưỡng đè nén bi thương xuống tận đáy lòng.

Lưu Dụ lại từ từ thở phì ra một hơi, trầm giọng nói: “Ta sẽ không chịu thua, không! Nhất định không! Rồi sẽ có ngày ta sẽ bắt Hoàn Huyền trả giá gấp trăm ngàn lần, sẽ có ngày Đạm Chân trở lại với ta”.

Không biết vì sao Yến Phi cảm thấy trong lòng ớn lạnh, không phải vì nội dung lời nói của Lưu Dụ, mà vì thần thái gã trong khi nói, tựa như dùng khí lực toàn thân nói ra từng chữ, lộ ra mối hận lòng lớn như trời biển.

Yến Phi thở dài: “Có phải người cảm thấy ông trời quá bất công với người không? Ông trời đôi lúc cũng thật quá đáng”.

Lưu Dụ lộ vẻ cay đắng, chậm rãi nói: “Thiên hạ này hoàn toàn không có công bằng, cao môn đại tộc từ khi còn trong bụng mẹ đã là cao nhân, đám người xuất thân từ làng quê chúng ta sinh ra là để làm trâu ngựa, để chịu đòn roi, xưa nay không hề có công bình. Bất quá ta sẽ không nhẫn nhục chịu đựng, rồi có ngày ta sẽ thay đổi hết thảy”.

Đoạn đưa mắt ra hiệu cho Yến Phi nói: “Bờ bên kia là Biên Hoang, sự nghiệp của ta sẽ bắt đầu triển khai từ mảnh đất vô thiên vô pháp này, kẻ nào chống lại ta quyết giết chết”.

Yến Phi cười khổ: “Ta hiểu tình cảm của người”.

Lưu Dụ gật đầu: “Yến Phi vĩnh viễn là tri kỷ của ta, Đạm Chân sẽ thành bí mật trong lòng ta, từ đêm nay trở đi sẽ không nhắc tới nữa, nhưng lòng ta cũng vĩnh viễn không quên nàng”.

Yến Phi nói: “Ta sẽ giữ bí mật cho người”.

Lưu Dụ cảm kích nhìn chàng, hít sâu một hơi nói: “Từ sau đại thắng Phì Thủy, vận xấu giống như lệ quỷ luôn bám sát chúng ta, Biên Hoang Tập lần đầu thất thủ; Thiên

Thiên bị bắt mang đi; An công và Huyền soái trước sau từ trần; Bắc Phủ binh phân liệt; Biên Hoang Tập được rồi lại mất; lại tới đêm nay giương mắt nhìn người mình yêu thương nhất lọt vào tay người ta, mọi chuyện đều khiến người ta không thể làm gì. Nhưng cũng buộc chúng ta không còn chọn lựa phải đi theo con đường chiến tranh, chúng ta phải kiên trì cho đến khi thở hắt ra hơi thở cuối cùng”.

Yến Phi nói: “Đừng bi quan thế, việc cấp thiết nhất là giành lại Biên Hoang Tập, xoay chuyển cục diện. Người vẫn là chủ soái của Hoang nhân, cần phải phấn chấn lên”.

Thần quang bắt đầu ngưng tụ trên hai mắt Lưu Dụ, trầm giọng nói: “Chiến dịch Biên Hoang Tập sắp tới không dễ chút nào, đối thủ của ta không những có Nhiếp Thiên Hoàn, Diêu Trường, Hách Liên Bột Bột, lại còn có Mộ Dung Thùy đến tận bây giờ vẫn hoàn toàn chiếm thượng phong. Mộ Dung Thùy nhất quyết không chịu để Biên Hoang Tập trở về tay chúng ta. Đó không chỉ là vấn đề chiến lược bố trí, mà còn là vấn đề sĩ diện, y muốn chứng minh để Thiên Thiên thấy người không bằng được y”.

Yến Phi cảm thấy bình tâm, hiểu rằng không phải Lưu Dụ sợ khó, mà ý chí đã hồi phục, chấp nhận đối diện với hiện thực khủng khiếp. Cũng cảm thấy gã thành tâm giúp mình cứu Kỷ Thiên Thiên, vì vậy mới mang tình thế hiện tại ra phân tích thấu đáo.

Nói thực ra bản thân chàng cũng hơi ngại phải đối diện với sự thật, chỉ nhắm mắt tin là tất sẽ giải phóng được Biên Hoang Tập, rồi sẽ phối hợp với Thác Bạt Khuê triển khai hồng đồ đại kế giải cứu Kỷ Thiên Thiên. Sự thực dù cho bọn chàng không thiếu vũ khí lương thảo thì thực lực vẫn sai khác quá nhiều, khách quan mà nói thì cơ hội phản công thành công Biên Hoang Tập hết sức bé nhỏ.

Không ai tin tưởng ở Hoang nhân.

Tư mã Đạo Tử không hề đánh giá cao bọn họ, sở dĩ hòa giải với bọn họ vì muốn lợi dụng họ kèm chế Lương Hồ bang, làm cho Hoàn Huyền không đủ sức phong tỏa Kiến Khang.

Lưu Lao Chi cũng không coi Hoang nhân ra gì, vì vậy mới buộc Lưu Dụ lập quân lệnh trạng nếu không thu phục Biên Hoang Tập thì không được trở lại đội ngũ, thực chất là một cách trục xuất Lưu Dụ ra khỏi Bắc Phủ binh.

Ngày nào chưa giải phóng được Biên Hoang Tập, chàng và Lưu Dụ vẫn còn là Hoang nhân cùng khổ, mọi thứ mất sạch, kể cả hy vọng.

Yến Phi trầm mặc không nói, cảm nhận sâu sắc ý vị chua chát đằng sau câu nói “đến tận hơi thở cuối cùng” của Lưu Dụ.

Lưu Dụ thở dài: “Huyền soái thực đã quá tin ở ta, không có che chở của Bắc Phủ binh, thuyền đội yếu ớt của ta hoàn toàn phơi lưng ra cho Lương Hồ bang công kích. Nếu ta không làm, Lương Hồ bang chiến thuyền đã tập kết ở Sào Hồ, chỉ cần theo Hoài Thủy lên Bắc rồi thuận dòng đi hai ngày là có thể tiến công căn cứ Tân Nương hà, khi nơi này bị chiếm mọi liên hệ của ta với phương Nam sẽ đứt đoạn, Khổng Tĩnh dù có muốn giúp cũng không thể được, chuyện này phải giải quyết đầu tiên, nếu không chúng ta sẽ bị cô lập, chắc chắn sẽ thất bại”.

Yến Phi thực sự không biết làm sao Lưu Dụ có thể nhanh chóng thoát khỏi đau khổ tuyệt vọng như vậy, trở lại thành chủ soái tinh minh của Hoang nhân, lạnh lùng phân tích hình thế hiện tại.

Nói: “Có thể xin Hồ Bản giúp đỡ không?”.

Lưu Dụ kiên quyết lắc đầu: “Ta đã lập quân lệnh trạng thì sẽ làm theo quân lệnh trạng, có thể mới khiến cho Bắc Phủ binh kính trọng, để cho Lưu Lao Chi thấy Lưu Dụ này không phải là cục đất. Làm thế nào để chống lại Lương Hồ bang đây?”.

Đột nhiên Yến Phi hơi biến sắc, ánh mắt quay sang đầu nguồn phía đối ngạn.

Lưu Dụ nhìn theo ánh mắt chàng, bờ bên kia ở cách Hoài Thủy một dặm thấp thoáng truyền lại tiếng chim chóc kinh hãi bay tán loạn.

Hai người trao đổi ánh mắt, đều cảm thấy có điều khác lạ.

Yến Phi tung mình lên, nói: “Đến lúc thám tử hành động rồi!”.

Hai người nấp trên một ngọn đồi nhỏ cây cối um tùm quan sát kỹ sĩ từng đoàn từng đoàn xuyên qua rừng rậm tiến về hạ du Hoài Thủy.

Ước tính đội nhân mã này có đến năm ngàn người.

Yến Phi ghé tai Lưu Dụ hỏi: “Là người phe nào?”.

Lưu Dụ trầm giọng đáp: “Chắc là Kinh Châu quân”.

Yến Phi hít thở một hơi, nói: “Là người của Hoàn Huyền sao? Lần này rầy rà rồi”.

Lưu Dụ cười: “Để chúng ta vô ý bắt gặp thì không phải chuyện dở mà là chuyện hay. Đột nhiên ta có cảm giác lịch sử trùng diễn, ngày nọ Phù Kiên Nam lai, ta từ Biên Hoang Tập chạy về tình cờ bắt gặp bộ đội Khương tộc, đặt cơ sở cho cục diện chiến thắng Phì Thủy”.

Yến Phi kỳ quái liếc nhìn gã, Lưu Dụ lúc này giống như chuyện Vương Đạm Chân chưa hề xảy ra.

Lưu Dụ hăm hăm chửi: “Con mẹ nó Lưu Lao Chi, rõ ràng đã thỏa thuận để yên cho Hoàn Huyền tận diệt Đại Giang bang, lại còn muốn đem Hoang nhân chôn theo. Đám kỵ binh này nhất định là để phối hợp với chiến thuyền Lương Hồ bang, thủy lục hai đường giáp công Tân Nương hà. Tổ tông mười tám đời nhà Lưu Lao Chi, ta sẽ khiến hấn ngã dập mặt!”.

Yến Phi nói: “Chúng ta phải lập tức trở về Tân Nương hà, chuẩn bị nghênh chiến”.

Lưu Dụ rất tự tin nói: “Đám kỵ binh này chọn phương thức hành quân ngày nghỉ đêm đi, ta có thể ước đoán khi nào chúng sẽ tới phụ cận Tân Nương hà, chỉ cần biết rõ vị trí chúng vượt Hoài Thủy, nhất định chúng sẽ phải ôm đầu máu mà chạy”.

Yến Phi hỏi: “Làm sao ứng phó Lương Hồ bang theo đường thủy tới?”.

Lưu Dụ nói: “Chiêu này Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn nghĩ ra thật độc địa, khi cánh quân này lạng lẽ tiến tới phụ cận Tân Nương hà, thuyền đội Lương Hồ bang sẽ mở cờ gióng trống kéo đến để dẫn dụ ta chú ý rồi mới xua phục binh theo đường bộ công kích, khiến chúng ta xoay sở không kịp. Hừ! Nếu ta đánh bại năm ngàn quân này, sẽ có rất nhiều cơ hội để chặn đánh thủy sư Lương Hồ bang giữa đường, giành chiến thắng ngoạn mục, bảo vệ căn cứ địa duy nhất ở phía nam”.

Yến Phi nhíu mày: “Nếu như Lưu Lao Chi then quá hóa giận phái người tấn công Tân Nương hà thì kết quả cũng không khác gì”.

Lưu Dụ nói: “Ta rất hiểu con người Lưu Lao Chi, vì quan hệ của Huyền soái và Đại Giang bang sẽ không dám mặc kệ trong quân phản đối nhắm mắt đối phó Đại Giang bang. Hơn nữa bây giờ hấn lo cho mình còn chưa xong, đang do dự không biết nên theo ai, trong một thời gian ngắn sẽ không động tĩnh gì. Hừ! Quân lệnh trượng hạn chế ta, cũng hạn chế hấn, về lý hấn sẽ không được nhúng tay vào chuyện của Hoang nhân”.

Yến Phi yên tâm về phương diện này nói: “Chúng ta trước tiên phải làm gì?”.

Lưu Dụ cười nói: “Nếu ta mới quen biết người sẽ nghĩ người là người không có chủ kiến, nhưng bây giờ lại biết người vì ta, không ngớt hỏi han để kích thích ta suy nghĩ. Yên tâm đi lão bằng hữu! Ta thật không sao đâu! So với trước đây ta còn mạnh mẽ hơn, nếu ta vẫn không hiểu rõ trên đời này chỉ có cường quyền mà không có công lý, chẳng hóa vô dụng lắm sao?”.

Yến Phi gượng cười nói: “Đích xác là người tỉnh táo, thậm chí còn quá tỉnh táo! Được rồi! Ta yên tâm rồi”.

Thấy kỵ đội cuối cùng đã vượt qua cánh rừng hoang dưới sườn đồi, Lưu Dụ đặt tay lên vai chàng nói: “Xin lão ca người dùng tuyệt thế thân pháp chạy nhanh về Tân Nương

hà, thay ta truyền đạt với Văn Thanh ý nguyện của ta, chuyển cho Đồ Phụng Tam chỉ huy tác chiến, chỉ cần cho lão Đồ biết tình huống hiện tại, y sẽ quyết định được sách lược tốt nhất”.

Yến Phi hỏi: “Lão ca ngươi thì sao?”.

Lưu Dụ đáp: “Ta sẽ triển khai bản lĩnh sở trường đuổi theo toán quân này tìm hiểu rõ hư thực, khi đã nắm được vị trí vượt sông của chúng sẽ chạy ngay về báo cáo với các vị, hy vọng khi đó bên ta đã sẵn sàng nghênh đón địch nhân”.

Yến Phi vỗ vai gã, lập tức bỏ đi.

Yến Phi đi xa rồi, Lưu Dụ tựa như sụp đổ hoàn toàn, phục xuống đám cỏ nhiệt lệ tuôn trào, không dám bật ra tiếng khóc, hai tay ôm mặt khóc không thành tiếng.

Gã đã phụ lòng Vương Đạm Chân, nếu ngày ấy gã vút bỏ tất cả cùng nàng bỏ trốn, Tạ Huyền cũng không cản trở, câu chuyện đêm nay sẽ không xảy ra.

Lại giả thiết trước khi Tư mã Diệu chết gã tìm được Vương Đạm Chân, nàng cũng không phải đối diện với số mệnh thê thảm như bây giờ.

Đáng tiếc gã đã bỏ lỡ thời cơ.

Trong lòng gã chỉ thấy tràn ngập đau buồn và căm hận, hận Hoàn Huyền, hận tất cả những chuyện bất công trong xã hội, cũng biết dù rằng trở thành chủ nhân cả miền Nam, cũng không thể cải biến những thói tục khó sửa này.

Chỉ có kẻ mạnh mới có thể làm chủ vận mệnh của mình.

Lần này là lần cuối cùng than khóc vì người gã yêu thương, gã thề từ sau sẽ kiên cường.

Từ nay về sau, kẻ nào ngăn trở, gã quyết giết chết không tha.

- o O o -